

Απειλή για τους λαούς τα κέρδη των πολυεθνικών και του κεφαλαίου σε Ελλάδα και Τουρκία

Η κατάσταση στο Αιγαίο κλιμακώνεται επικίνδυνα όπως δείχνει το διάγγελμα Μητσοτάκη, μαζί με την ανάκληση των αδειών και την επιφυλακή στις ένοπλες δυνάμεις που ακολουθούν την τις τουρκικές ενέργειες με το Ορούτς Ρείς και την εμπρηστική ρητορική.

Η κλιμάκωση και ο πολεμικός κίνδυνος συνδέεται άμεσα με το παζάρι για τις ΑΟΖ και δεν αλληλοαποκλείονται.

Η ανακοίνωση του ελληνοαιγυπτιακού συμφώνου για την “μερική οριοθέτηση” των ΑΟΖ είναι ένα ακόμα επεισόδιο του ανταγωνισμού για τη μοιρασιά θαλασσών, ενεργειακών πηγών και δρόμων προς το συμφέρον των πολυεθνικών ενέργειας και των αρχουσών τάξεων της περιοχής, με τη σφραγίδα του ιμπεριαλισμού **ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ**.

Είναι ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και η επιδίωξη απάντησης στο αντίστοιχο τουρκολιβυκό σύμφωνο που οδηγεί στη συμφωνία με την Αίγυπτο, πάλι στο όνομα του “διεθνούς δικαίου” και της ειρήνης στην περιοχή, η οποία αφήνει για μελλοντική διευθέτηση το Καστελόριζο και τη Ρόδο και δεν δίνει “πλήρη επήρεια” σε Κρήτη και Κάρπαθο.

Η συμφωνία αυτή είναι στην πραγματικότητα μια ομολογία χρεοκοπίας της «μεγαλοφυούς» επιλογής να διεκδικήσει η ελληνική ολιγαρχία, στο «όνομα της Διεθνούς Δικαίου» την μερίδα του λέοντος στην «αξιοποίηση» των ενεργειακών πηγών της Α Μεσογείου κάτω από την σκέπη της αντιδραστικής τριμερούς συμμαχίας με την Αίγυπτο και το Ισραήλ και την «υψηλή εποπτεία των ΗΠΑ».

Η άμεση εμπλοκή της Τουρκίας στον εμφύλιο πόλεμο της Λιβύης στο πλευρό του Σάρατζ, αλλά και η ελληνική υποστήριξη στον Χαφτάρ, στο πλευρό αντίστοιχων ιμπεριαλιστικών κέντρων κλιμακώνουν τον πόλεμο στην πολύπαθη χώρα και διευρύνουν τα πεδία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Όπως στην οικονομία έτσι και στην εξωτερική της πολιτική η κυβέρνηση της ΝΔ και η άρχουσα τάξη βρίσκονται κυριολεκτικά στη «μέση του πελάγου».

Η **πλειοδοσία ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ** από εθνικιστικές θέσεις δεν αναιρεί ότι παρέχουν όμως συνολική στήριξη στους κυβερνητικούς σχεδιασμούς.

Ιδιαίτερα επικίνδυνες είναι οι φιλοπόλεμες κραυγές της «**Ελληνικής Λύσης**» του Βελόπουλου και γενικά της εθνικιστικής και φασιστικής ακροδεξιάς που προπαγανδίζουν ένα μακελειό για τους λαούς της περιοχής για το χατίρι των πολυεθνικών και των ιμπεριαλιστών.

Συμφωνίες και εντάσεις, μοιρασιές και απειλές για «θερμά επεισόδια» εναλλάσσονται μέχρι να γίνει η μοιρασιά για συμφέροντα του κεφαλαίου και των πολυεθνικών, χωρίς αυτός ο δρόμος να αποκλείει και πολεμικές αναμετρήσεις. Είναι φανερό ότι η “ιμπεριαλιστική διευθέτηση” των ανοιχτών ζητημάτων στην περιοχή και η σύγκρουση ανάμεσα στις αστικές τάξεις θα κλιμακώνεται διαρκώς.

Ο ανταγωνισμός αυτός είναι **άδικος από όλες τις πλευρές**. Η αστική τάξη της χώρας μας, με τον ίδιο τρόπο που επικαλούνταν τις αρχές του «Διεθνούς Δικαίου» πριν την συμφωνία με την Αίγυπτο υποστηρίζοντας σαν δόγμα την «πλήρη επήρεια» όλων των νησιών στην χάραξη της ΑΟΖ, με τον ίδιο τρόπο το υποστηρίζει και σήμερα που τις αναιρεί προκειμένου να υπογράψει την οριοθέτηση των ΑΟΖ με Αίγυπτο και Ιταλία. Όλες λοιπόν οι κραυγές περί του «δικαίου» δεν είναι παρά τα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα» που θέλουν να κρύψουν ότι είναι μια μάχη για τα συμφέροντα των λίγων, των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστών, της αστικής τάξης, ενώ για τους πολλούς αυτό που μένει είναι το δηλητήριο του εθνικισμού, του φανατισμού, ο πολεμικός κίνδυνος, η φτώχεια, η περιβαλλοντική καταστροφή.

Σε αυτές τις συνθήκες απαιτείται από τις δυνάμεις της Αριστεράς και κυρίως το ΚΚΕ να διαχωρίσουν ξεκάθαρα τις θέσεις τους από τη γραμμή της άρχουσας τάξης που ταυτίζει τα “κυριαρχικά δικαιώματα” με την χάραξη των ΑΟΖ και τη διεκδίκηση κυριαρχίας στα βάθη της Μεσογείου. Η κριτική της Αριστεράς απέναντι στις μεγαλοϊεδατικές επιδιώξεις της τουρκικής αστικής τάξης, την δική της επιθετικότητα και κλιμάκωση της αντιδραστικής της πολιτικής, τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό δεν γίνεται από διεθνιστικές θέσεις όσο δεν διαχωρίζεται ρητά από τις αντιδραστικές και επιθετικές επιδιώξεις και της ελληνικής αστικής τάξης, αν θέλουμε να τιμάμε το σύνθημα «ο εχθρός είναι στην ίδια μας την χώρα».

Το εργατικό λαϊκό κίνημα μπορεί και πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλίες που θα παλεύει ενιαία και αδιαπραγμάτευτα ενάντια στην **πολεμοκαπηλεία, στον εθνικισμό, στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.**

Όχι στην καπιταλιστική μοιρασιά των θαλασσών. Όχι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Μεσόγειο και τις θάλασσες. Όχι στους ανταγωνισμούς και τις ιμπεριαλιστικές διευθετήσεις. Λεφτά για την υγεία, για προσλήψεις σε νοσοκομεία και δήμους όχι για πολεμικούς εξοπλισμούς. Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, να κλείσουν οι βάσεις.

Ενάντια σε κάθε επιδίωξη “επαναχάραξης των συνόρων ” ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία (που περιλαμβάνει και την ρητή αντίθεση στην επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια) που γίνεται πάντα με το αίμα των λαών. Ανοικτά σύνορα για ελεύθερη μετακίνηση των προσφύγων των πολέμων και της φτώχειας. Άσυλο, δικαιώματα, σίτιση και στέγαση σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες.

Μόνο ένα διεθνιστικό, ταξικό, αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μπορεί να επιβάλλει την ειρήνη και την δίκαιη συνεργασία ενάντια στους ανταγωνισμούς των αστών και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των πολυεθνικών.

Οι δικοί μας σύμμαχοι είναι οι εξεγερμένοι στο Λίβανο, τα κινήματα στη Μέση Ανατολή, οι εργάτες/τριες της Τουρκίας. Λευτεριά στην Παλαιστίνη και στον κουρδικό λαό!

